

NORA ROBERTS

AZ ŐRZŐK-TRILÓGIA ELSŐ KÖTETE

A Sors csillagai

ELSŐ FEJEZET

ALÁNYT RÉMÁLMOK GYÖTÖRTÉK, akár aludt, akár ébren volt. Értette az álmokat, a látomásokat, övé volt a dolgok *tudása*. Egész életét végigkísérték, és megtanulta őket háráítani.

Ám ezeket most nem sikerült, bármennyire akarta is. Véres csatákkal, különös, holdfényes tájakkal álmodott. Ismeretlen, mégis, valahogyan nagyon ismerős emberi arcok és hangok kísértették. Egy nő, szeme vad és fürkésző, akár a farkasé, egy férfi ezüstkarddal. Meg egy másik nő, aki kacagva kelt ki a tengerből, egy másik férfi arany iránytűvel a tenyerén.

Ám a legerősebben egy sötét hajú férfi volt jelen, kezében villámokkal.

Kik lehetnek ezek? Honnan ismerheti őket? Miért érzi oly erősen, hogy szüksége van rájuk, valamennyiükre?

Tudta, hogy velük együtt jár a halál és a fájdalom, de azt is, hogy velük jár az esély az igazi boldogságra, a valódi önmaga megtalálására. És az igaz szerelemére is.

A lány hitt az igaz szerelemben – a másokéban. Ő maga sosem kereste, mivel a szerelem oly sokat követel, annyi káoszt visz az ember életébe. Annyi *érzést*.

Ő mindig is a megállapodott nyugalmat akarta, és hitte, megtalálta az észak-karolinai hegyekben álló kis házában.

Ott meglelte a vágyott magányt. Ott egész nap festhetett, vagy ülhetett a kertben, ahol semmi nem zavarta. Nem vol-

tak nagy igényei, a munkája után kapott pénzből futotta minden szükségletére.

Álmaiban öt ember kísértette, akik a nevén szólították. Ő miért nem tudja a többiekét?

Lerajzolta az álmait, az arcokat, a tengereket, a dombokat és a romokat. Barlangokat, kerteket, viharokat, naplementét. A hosszú tél alatt tele lett a munkaasztal vázlatokkal, kitűzőgette őket sorban a falra.

Megfestette a kezében villámokat hordó férfit, napokon át tökéletesítve minden apró részletet: szemének árnyalatát és alakját – mély volt, sötét, nehéz pillantású –, a keskeny fehér sebhelyet, amely akár a villám futott át bal szemöldökén.

A férfi a háborgó tenger fölött, egy sziklán állt, sötét haját fújta a szél. A lány érezte a forró leheletét. A férfi rendületlenül állta a vihart, ahogy a halál közeledett felé.

És valahogy ő is ott állt mellette, éppoly bátran, éppoly rendíthetetlenül.

Aludni sem tudott addig, míg be nem fejezte a képet, és amikor készen lett, elsírta magát. Attól félt, hogy elveszíti az eszét, és már csak a látomásai maradtak. Napokig ott hagyta a képet a festőállványon, és a képen az a férfi őt nézte, ahogy dolgozik, takarít, alszik.

Vagy álmodik.

Azt mondta magának, összecsomagolja, és elküldi az ügynőkének, adja el. Bemártotta az ecsetet és végre szignálta a képet.

Ott állt a neve – Sasha Riggs – a viharos tenger szélén.

De a lány nem csomagolta be a képet. Helyette másokat készített össze, a hosszú tél munkájának gyümölcsét, készen a szállításra.

Kimerült, a műteremmé átalakított padlásszobában öszszegömbölyödött a kanapén, és hagyta, hogy a hatalmukba kerítsék az álmok.

Tombolt a vihar, süvített a szél, felkorbácsolta a tengert, az égből, mint lángoló nyílvevesszők cikáztak a villámok. Az eső, akár valami sűrű függöny verte a sziklát a tenger felől.

A férfi azonban csak állt ott, nézte, és a kezét nyújtotta a lánynak.

– Rád várok.

– Nem értem, semmit sem értek.

– Hogyne értenéd, jobban, mint bárki más. – Amikor a férfi megcsókolta a kezét, a lány érezte, egész testét előnti a szerelem. – Te elrejtőzöl saját magad elől, Sasha.

– Én csak békét akarok. Nyugalmat. Nem kellene a viharok és a csatározások. Nem akarlak téged sem.

– Hazudsz – szólt a férfi mosolyogva, és újra ajkához emelte a lány kezét. – Tudod, hogy hazudsz nekem és magadnak is. Meddig utasítod még el, hogy úgy élj, ahogy élned adatott? Hogy szeress, amire születted?

A férfi két kezébe fogta a lány arcát, alattuk megremegett a föld.

– Félek.

– Nézz szembe velem.

– Nem akarom megismerni.

– Láss. Nem kezdhethetjük el nélküled. És amíg nem kezdtük el, befejezni sem tudjuk. Keress meg, Sasha. Gyere, találj meg.

Odahúzta magához, és ahogy ajkuk összeforrt, vad dühvel tört ki a vihar.

Ám a lány ezúttal viszonzta a csókot.

Fáradtan ébredt, befogta a szemét.

– Találjam meg – motyogta. – *De hol?* Ha akarnám, sem tudom, merre induljak. – Ahogy ujjaival az ajkát megtapintotta, meg mert volna esküdni, hogy még mindig érezte rajta a másikat. – Elég. Elég most.

Sietve felkelt, leszedegette a vázlatokat a falról és az állványról, hagyta, hogy leessenek a földre. Majd kidobom

őket, elégetem, gondolta. Kifelé velük a házból, kifelé a fejemből is!

Elmegyek innen, elutazom valahova, bárhová. Évek óta nem voltam sehol. Valami meleg vidékre, mondta magának, miközben szinte eszelősen szaggatta le a falról az álmait. Talán egy tengerpartra.

Látta, ahogy emelkedik és süllyed a mellkasa, látta, ahogy remegnek az ujjai. Közel állt a síráshoz, leült a földre a vázlatok közé. Sovány volt, belefogyott az álmaiba, hosszú szőke haját felkötötte a szokásos kócos lófarokba. Tiszta, égkék szemére árnyak borultak.

Lenézett a kezére. Tudta, tehetség lakozik ott, és ezért az adottságáért mindig is hálás volt, az is lesz. A többi adottságát azonban már korántsem viselte ilyen hálatelt szívvel.

Álmában a férfi megkérte őt, hogy lásson, ő pedig szinte egész életében mindent megtett, hogy elveszítse a látás születésekor kapott adottságát.

Igen, hogy elrejtőzzék saját maga elől, épp, ahogy a férfi mondta.

Ha kinyílna, ha elfogadná, az fájdalommal, bánattal járna. És annak a tudásával, hogy mi lehetne.

Sasha lehunyta a szemét.

Majd kitakarít, gondolta, hogy időt nyerjen. Felszedegeti a vázlatokat, és elrakja őket. Nem, persze hogy nem égeti el. Ezt csak a félelem mondatta vele.

Elrakja őket szépen, és elutazik. Egy-két hétre távol az otthonától, akkor majd gondolkodik és dönt.

Négykézláb szedte össze a vázlatokat, és közben már rendezgette is őket. A vad tekintetű nő, a férfi a karddal, az álmaiban megjelent emberekről készült rajzai.

Tengeri és szárazföldi tájak, egy ragyogó palota a dombon, kövekből kirakott kör.

Az álombeli férfiről készült tucatnyi kép közül az egyiket a kupac tetejére tette, és egy másikért nyúlt.

És akkor rájött.

A sarló alakú szigetet különféle nézőpontokból lerajzolta már, ám ezen látszottak a magas sziklák is, a hullámzó, fával sűrűn benőtt dombok. Ott lebegett a tengerben, fürdött a napfényben. Az előtérben épületek formálódnak város-sá, a távolban végtelen táj, felfelé törő hegycsúcsokkal.

Ahogy tanulmányozta, a ceruzavázlat megtelt színnel, életre kelt. Rengeteg zöld, ezer árnyalatban a szürkéstől a smaragdig. És sok-sok kék, mély és gazdag színek, tarajos hullámok. Halászcsonakokat is látott, meg a szikláról a tengerbe ugáló alakokat.

És látta azt a kiálló szirtet is, ahol ketten álltak a férfival, amikor lecsapott rájuk a vihar.

– Rendben, akkor megyek. – Vajon most megadom magam, gondolta, vagy éppen hogy elvállalom a sorsomat? Majd ha ott leszek, meglátom.

Ez az utazás vagy véget vet az álmainak, vagy életre kelnek, éppen úgy, mint a kezében az a vázlat.

Odalépett a kis íróasztalához, kinyitotta a laptopját. És lefoglalt egy repülőjegyet Korfura.

Az, hogy csak két napot adott magának csomagolásra, az apróságok elintézésére meg a ház lezárására, azt jelentette, hogy már nem változtatható a tervén. A gépen aludt, hálás volt az álomtalan alvásért, de még így is összefolyt előtte a taxiút a reptérről az óváros melletti hotelig. Szédült, zsongott a feje, amikor bejelentkezett, megpróbált mosolyogni, illedelmesen beszélgetni a portán meg a vidám, mosolygós szemű és akcentussal beszélő londinerfiúval, miközben mentek fel a pici liftben a szobájába.

Nem mondta meg, hogy egy bizonyos emeletre, sem azt, hogy milyen kilátással kéri a szobát. Elég az, hogy megtette ezt a lépést, vezessen bárhová is. De egy kicsit sem volt meg-

lepve, amikor belépve a szobába az ablak a kék tengerre, és a már jól ismert homokos partra nyílt.

Mosolyogva intett nemet, amikor a londiner megkérdezte, kér-e jeget vagy bármi mást. Csak egyedül akart lenni megint. Sok volt a repülőtér, a gép, a rengeteg ember. Még mindig, mintha ott nyüzsögtek volna körülötte.

Amikor egyedül maradt, kinyitotta az ablakot, beáramlott a hűvös tavaszi levegő, a tenger és a virágok illata. Sasha elővette a bőröndjéből a vázlatait.

Akkor még semmi mást nem érzett, csak az időeltolódás okozta tompaságot és az út fáradtságát. És kicsit csodálkozott, hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve ilyen messzire elutazott.

Elfordult az ablaktól és kicsomagolt, hogy érezze, megérkezett, és rend van körülötte. Aztán ledőlt az ágyra és újra elaludt.

Villámlás és vihar, tűző napsütés, a tenger moraja. Annyira fényes csillagok, hogy megfájdult a szeme. Amikor a csillagok elindultak a Hold íve alól, szétestek fénycsóvákká, és hatalmas erejüktől megremegett az egész világ.

Vér és harc, félelem és menekülés. Magasra fel, a mélybe le.

Álombeli szeretője megcsókolta, a magáévá tette, mindegyre fájt az érzésektől. Túl sok volt, és sosem elég. Alig tudta, mi az, de rájött, hogy örömeiben nevet. És bánatában sír.

A sötétet ekkor fény hasította át. Tüzet tartott a kezében, és ahogy magasra emelte, hogy mindenki lássa, rengett a föld, gördültek a sziklák. Foggal-körömmel estek neki feldühödött lények.

Az isten szerelmére, Sasha, kelj fel, mozdulj már!

– Mi van? – riadt fel álmából, a kiáltás még mindig ott visszhangzott a fejében, szíve hevesen dobogott a félelemtől.

Csak egy álom megint, mondta magának, egy újabb a gyűjteménybe.

A fény kicsit tompább lett, mintha selyemmel borította volna a vizet. Sashának fogalma sem volt arról, meddig aludt, de az álombeli hangnak igaza volt. Ideje felébredni.

Lezuhanyozta magáról az utazást, átöltözött. Mivel nem dolgozott, a haját is leengedve hagyta. Ráparancsolt magára, hogy menjen ki a szobájából, le a földszintre, és üljön ki a teraszra, kérjen egy italt. Hiszen eljött, feladta a nyugalalmát, a magányát, és eljött ide.

Most már történnie kell valaminek.

Kilépett az épületből, végigment egy virágzó lilaakáccal sűrűn befuttatott pergola alatt. Az illat követte a lányt, ahogy megkerülte a medencét, amelynek partján ott sorakoztak a vászon nyugágyak, majd elindult egy kőből rakott terasz felé. A nyugat felé tartó Nap fényében izzottak a vörös, lila virágok a kőedényekben. A pálmafák levelei rezzenéstelen csüggték alá.

A teraszon a hófehér napernyők alatt asztalok álltak. Sasha hálásan nyugtázta, hogy csak pár asztalnál ülnek. Ha nem is magány, de nyugalom, gondolta, és egy félreeső asztal felé indult.

A nő is valamivel távolabb ült a többiektől. Rövidre vágott, napszíta hajából elől néhány hosszabb tincs hullott a sárga napszemüvegére. Hátradőlt, élénk narancsszín tornacipős lábát felrakta a kétszemélyes asztalnál levő másik székre, és valami habosat kortyolgatott egy pezsgőspohárból.

A fény mintha vibrált volna kis ideig, Sasha szíve is be-leremegett. Tudta, hogy bámulja a nőt, de képtelen volt ellenállni. Azt is megértette, miért, amikor a nő az orrára tolt a napszemüvegét, és fölötte visszanézett Sashára.

Barna farkasszempár, vad tűzzel csillogó.

Sasha leküzdötte a vágyát, hogy azonnal sarkon forduljon, és visszamenjen a szobája biztonságába, ehelyett összeszedte magát, és odament az asztalhoz. A nő még mindig nézte.

– Elnézést – kezdte Sasha.

– Miért?

– Én... ismersz talán?

A nő felvonta a szemöldökét.

– Miért, ismernem kéne téged?

Én viszont ismerem az arcodat, gondolta Sasha. Számtalanszor láttam már.

– Leülhetek?

A nő félrefordította a fejét, és rezzenéstelenül bámulta tovább Sashát, majd levette a lábát a székről.

– Persze, de ha ki akarsz velem kezdeni, szólok, hogy azt az egyszeri alkalmat kivéve még az egyetemen, engem a férfiak érdekelnek.

– Nem, nem erről van szó – felelte a lány, leült, megpróbálta összeszedni magát, de a fehér kabátos pincér máris ott termett.

– *Kalispera*. Hozhatok egy italt, kisasszony?

– Igen, köszönöm... igen. Mit is iszol?

A nő felemelte a poharát.

– Peach Bellinit.

– Jól hangzik. Kérsz még egyet? Meghívlak.

A nő a sűrű frufruja alatt felvonta a szemöldökét.

– Persze hogy kérek.

– Akkor kettőt legyen szíves. Sasha vagyok – mondta, amikor a pincér elment. – Sasha Riggs.

– Riley Gwin.

Riley, gondolta, megy a neve az arcához.

– Tudom, furcsán hangzik... de álmodtam veled.

Riley kortyolt még egyet, majd elmosolyodott.

– Nagyon úgy néz ki, mintha ki akarnál kezdeni velem. És valóban csinos vagy, Sasha, de...

– Nem, nem. Szó szerint értettem. Azért ismertelek fel, mert már hónapok óta látlak álmodban.

– Na, jó. És mit csináltam?

– Nem várhatom el, hogy higgy nekem. De az álmaim miatt vagyok itt, Korfun. Nem... várj csak – mondta, majd észébe jutottak a vázlatok, és felpattant. Végül is egy kép többet mond minden szónál. – Mutatni akarok valamit. Megvársz, míg visszajövök?

Riley megvonta a vállát, és felemelte a poharát.

– Mindjárt hozzák a második italomat, szóval egy darabig még maradok.

– Öt perc – mondta Sasha, és elsietett.

Riley a Bellinit kortyolgatta, és elgondolkodott. Mindent tudott az álmokról, és nem akart legyinteni erre az egészre. Túl sok mindent látott és tapasztalt már életében ahhoz, hogy bármit is csak úgy eleressen a füle mellett.

És ez a Sasha Riggs őszintének hangzott. Ideges, feszült, de őszinte. Ő viszont tudja, miért jött Korfura, és az okok közt nincs ott az, hogy valaki más álmaiban szerepeljen.

Visszajött a pincér a tálcával, lerakta az asztalra az italo-
kat, egy tálban hatalmas szemű olajbogyót, egy másikban mindenféle magvakat.

– És a másik hölgy? – kérdezte.

– Valamit elfelejtett, mindjárt visszajön – felelte Riley, és odanyújtotta a pincérnek a poharát. – *Efharisto*.

A lány elvett a tálról egy mandulát, majd a tengert nézte, ám amikor sietős lépteket hallott, odakapta a tekintetét.

Sasha leült, kezében bőrmappa.

– Festőművész vagyok.

– Gratulálok.

– Egész télen ezeket álmodtam. Mindjárt újév után kezdődtek. Minden éjjel. – Ébren is álmodott, ám úgy gondolta, ezt még nem osztja meg a lánnyal. – Vázlatokat készítettem az álmaimban szereplő emberekről, tájakról, azokról, amelyek vissza-visszatértek. – Sasha kinyitotta a mappát, és kiválasztotta azt a rajzot, amelyik idehozta, ehhez az asztalhoz. – Ezt hetekkel ezelőtt csináltam.

Riley átvette tőle, és csücsörített szájjal tanulmányozta.

– Ügyes vagy, és igen, ez Korfu.

– Ez pedig te vagy – szólta Sasha, és lerakta a nő elé a róla készült egész alakos rajzot. Oldalzsebes nadrág volt rajta, túracipő, kopott bőrdzseki és széles karimájú kalap. Kezét az övébe dugott kés nyelén tartotta.

Ahogy Riley a kezébe vette a vázlatot, Sasha egy másikat rakott le az asztalra.

– És ez is te vagy. – A kép ezúttal mellkép volt, Riley egyenesen előrenézett, ajkán halvány mosoly.

– Mi ez? – motyogta Riley.

– Nem tudom, de rá akarok jönni. Azt hittem, elment az eszem. De te a valóságban is létezel és itt vagy. Csakúgy, mint én. A többiekről nem tudok.

– Miféle többiekről?

– Velem együtt hatan vagyunk – mondta Sasha, és megint keresni kezdett a mappában. – Együtt dolgozunk, együtt utazunk.

– Én egyedül dolgozom.

– Én is. – Sasha szédült, egyszerre érezte igazolva magát, de meglehetősen furcsán is. Egyiküket sem ismerem – szólta, és egy újabb rajzot mutatott fel. – Valamennyiükről van rajzom, néhányan együtt vagyunk, sok vázlaton mindnyájan szerepelünk, mint például ezen. De nem ismerem őket.

A vázlaton Riley volt látható, hasonlóan öltözve, mint az előzőn, Sashával, akin csizma volt, nadrág és baseballsapka, nem úgy, mint most, szandál és lenge ruha. Volt még egy harmadik nő is, derékig érő hajjal, és három férfi. Három jóképű férfi, gondolta Riley. Valamennyien egy erdei úton álltak, körülöttük fával benőtt dombok. Úgy álltak ott, mint akik egy fotó kedvéért pózolnak.

– Figyelj csak... Sasha vagy, ugye?

– Igen, úgy hívnak.

– Hát tudod, Sasha, az biztos, hogy tudod, hogyan kell megálmodni a férfiakat. Mindhárman dohányoznak.

– Egyiküket sem láttam soha korábban, csak az álmaimban. De úgy érzem... *ismerem* őket, mindenkit. És őt is.

Sasha képtelen volt ellenállni, ujjával megérintette a rajzon mellette álló alakot, lába terpeszben, hüvelykujját a kopott farmerja első zsebébe dugta. Erős pofacsontja volt, mélybarna haja lazán göndörödött a pólója nyakára. Mosolyába önbizalom, báj és némi titokzatosság vegyült.

– Hát ő? – vágta rá Riley.

– Villámok vannak a kezében. Nem tudom, ez valami jelkép-e, azt sem, mit jelenthet. És azt szoktam álmodni, hogy... hogy...

– Szexis álmaid vannak? – kérdezte Riley mosolyogva, és közelebbről is megnézte a férfi képét. – Hát, mit mondjak, rosszabbul is járhattál volna.

– Hát előbb vacsorát álmodnék, csak aztán szexet.

Riley ugatva felkacagott.

– Jaj, hát egy lány bármikor ehet. És álomban látó is vagy, Sasha?

– Álomban látó?

– Egyes kultúrákban így mondják. És profetikus álmaid vannak? Ne fogd magad vissza – folytatta, amikor látta, hogy Sasha habozik. – Azt már elmondtad, hogy idegen férfikkal szexelsz, de az italodat még nem ittad meg.

– Nem kell ahhoz aludnom, hogy álmodjak – igaz, gondolta, most már minék fogjam vissza magam –, és igen, általában jövendölés jellegük van. Tudtam, hogy az apám el fog hagyni minket, még jóval azelőtt, hogy tizenkét éves koromban egyszer csak kísétált az ajtón. Nem bírt velem. Én viszont nem tudom irányítani az álmaimat, nem tudok szándékosan látni, sem nem látni.

Sasha a kezébe fogta a poharát, belekortyolt, és várta, hogy a másik kinevesse.

– Valaki mással dolgoztál már ezen?

– Hogy micsoda?

– Hát egy másik átomlátóval dolgoztál-e együtt, megpróbáltad-e megtanulni, hogyan gátold vagy nyílj meg nekik?

– Nem.

– Okosabbnak is nézel ki ennél. És csak látomásaid vannak vagy gondolatolvasó is vagy?

Mintha csak azt kérdezné, hogy olajjal vagy akrillal is fest-e. Sasha torka elszorult, alig tudott szóhoz jutni.

– Te... te hiszel nekem.

– Már miért ne hinnék? Hiszen itt a bizonyíték az asztalon. Gondolatolvasással foglalkozol-e, és azt tudod-e irányítani?

– Nem vagyok gondolatolvasó. Érzelmeket tudok olvasni, azok épp olyan jól érthetőek. Azt tudom irányítani, hacsak nem annyira erősek, hogy elnyomnak mindent.

– Én most mit érzek? Na, mondd – szölt Riley, és amikor látta, hogy Sasha húzódozik, széttárta a karját. – Tessék, nyitott könyv vagyok, olvass belőlem.

Sasha kivárt egy kicsit, összpontosított. – Együtt érzel velem, és kíváncsi is vagy rám. Nyugodt vagy, de figyelsz. Általában készenlétben vagy. Úgy érzed, szükséged van valamire, amit sosem tudtál elérni. Ez frusztráló, különösen mert szeretsz nyerni. Most szexuálisan kicsit kielégületlen vagy, mert nem szántál rá időt... úgy érezted, idő kell hozzá. A munkád kielégít, szereted a kockázatait, a kalandosságát, a kihívásait. Kívíttad az önállóságodat, nem sok mindentől félsz. Ha valamitől félsz, az nem annyira fizikai, inkább érzelmi dolog. Van egy titkod – folytatta halkán Sasha –, egy féltve őrzött titkod. – A lány egy hirtelen mozdulattal hátradőlt, homloka ráncba szaladt. – Te kértél, hogy mondjam, sőt ragaszkodtál hozzá, most ne legyél dühös, ha megteszem.

– Igaz. De ennyi elég.

– Én hiszek a magánélet szentségében. – Sasha soha senkinek az érzéseiből nem olvasott még ilyen nyíltan, ilyen céltudatosan. Bele is pirult, kicsit zavarban is volt. – Nem szoktam senkiében vájkálni.

– Én is hiszek a magánélet szentségében – mondta Riley, és újra felemelte a poharát –, de rohadtul szeretek vájkálni.

– Úgy tűnik, a munkád egy rakás örömet, megelégedettséget ad. Mi csinálsz?

– Az attól függ. Eredetileg? Régész vagyok. Szeretek olyan dolgok után kutatni, amelyeket senki más nem tud megtalálni.

– És ha megvannak? Akkor mit csinálsz velük?

– Az is attól függ.

– Te képes vagy megtalálni dolgokat – mondta Sasha, aki kezdett kicsit ellazulni. – Ez is az egyik oka lehet.

– Minek az oka?

– Annak, hogy itt vagyunk.

– Én tudom, hogy miért vagyok itt.

– De épp most és itt, ezen a helyen? – kérdezte Sasha, és a vázlatokra mutatott. – Én azt tudom, hogy keresnünk kell... meg kell találnunk...

– Ha azt akarod, hogy figyeljek rád, mondd ki, amit akarsz.

Sasha válasz helyett egy újabb vázlatot vett elő. Tengerpart, nyugodt víztükör, egy kastély a dombtetőn, mindez a telihold fényénél.

És a Hold alatti ívben három csillag.

– Nem tudom, ez hol van, de azt tudom, hogy ez a három csillag a Hold mellett nem létezik. Én nem vagyok csillagász, de tudom, hogy nincsenek ott, de valaha, valahogy ott voltak. És azt is tudom, hogy lehullottak. Nézd csak ezt itt – mondta és egy újabb vázlatot tett ki az asztalra. – Mindhárom ugyanakkor hullott le, és üstökösszerű csóva maradt utánuk. Ezeket kell megtalálnunk.

Sasha felnézett, és látta, hogy Riley vad, de fagyos tekintettel néz rá.

– Mit tudsz a csillagokról? – kérdezte Riley.

– Most mondom, amit tudok.

Riley hirtelen elkapta Sasha csuklóját.

– Mit tudsz a Sors csillagairól? Ki a fene vagy te?

Sashának bár remegett a gyomra, megpróbálta állni a másik elszánt tekintetét, és igyekezett úrrá lenni a hangján.

– Már elmondtam, ki vagyok, és mi az, amit tudok. Te többet tudsz róluk, te tudod, mik ezek. Te már a nyomukban vagy, ezért jöttél ide. És fáj, ahogy a kezemet szorítod.

– Ha rájövök, hogy összevissza dumálsz, akkor fog még neked más is fájni – mondta Riley, de elengedte Sasha kezét.

– Ne fenyegezz – szólt Sasha, aki maga is meg volt lepve, amilyen düh elfogta. – Elegem volt. Nem én kértem ezt, nem is akarom. Én csak békében akartam élni, festeni, és azt, hogy hagyjanak békén. És akkor te meg ezek a többiek benépesítitek az álmaimat, és ezek az átkozott csillagok... nem értek semmit. Azt tudom, hogy az egyik itt van, és nem lesz valami békés dolog megtalálni. Én nem tudok harcolni, márpedig fog kelleni. Vér és harc, az álmaim tele vannak vérrrel, harccal és fájdalommal.

– Na, most kezd érdekes lenni.

– Rémisztő, és én el akarom kerülni ezt az egészet. De nem hiszem, hogy el tudom. Az egyiket a kezemben tartottam.

Riley előrehajolt.

– Az egyik csillagot?

– Álmomban, igen. – Sasha felfelé fordította a tenyerét, és nézte. – A kezemben tartottam, fogtam a tüzet. Olyan szép volt, hogy elvakított. És akkor jött az.

– Mi jött akkor?

– A sötétség, az éhezés, a kegyetlenség. – Sasha hirtelen megszédült, forgott vele a világ. Bár igyekezett elnyomni,

mégis úrrá lettek rajta a feltörő érzései. – Ő, aki maga a sötétség, a magáénak kíván. Elemészti, hogy megszerezze, amit akar. Beszennyezi azt, amit a három Hold szeretetből, hűségből és reményből teremtett. Felperzselte már a tehetségét és hatalmának fényességét, csak az örület maradt. Ölni fog, hogy birtokolja a tüzet, a jeget és a vizet. És ha az övé lesz, el fogja pusztítani a világot, tönkretesz mindent, hogy ő élhesen. – Sasha mindkét kezével megfogta a fejét. – Fáj a fejem.

– Ez gyakran előfordul?

– Mindent megteszek, hogy megállítsam.

– Valószínűleg ezért fáj a fejed. Hidd el, nem harcolhatsz az ellen, ami a lényeged. Meg kell tanulnod úrrá lenni rajta, alkalmazkodni. – Riley elkapta a pincér pillantását, és egy kört írt le a levegőben az ujjával. – Kérek még egy kört.

– Nem hiszem, hogy én kérnék...

– Egyél egy kis diót – szólta Riley, és egy hirtelen mozdulattal közelebb húzta a tálat. – Az biztos, hogy ezt nem színleled, senki sem játszhatja ilyen jól meg magát. Nekem van érzékem az emberekhez. Nem vagyok empatikus, de megbízhatók a megérzéseim. Szóval iszunk még egyet, ezt még átbeszéljük, aztán kitaláljuk, mi legyen a következő lépés.

– Segíteni fogsz nekem?

– Ahogy elnézem, egymásnak fogunk segíteni. A kutatásaim szerint a Tűzcsillag Korfun vagy a környékén van, és a te álmaid megerősítik ezt a feltevésemet. Te segíthetsz. És most... – Elhallgatott, beletúrt a frufrujába, és elnézett Sasha feje fölé. – Hát... ez egyre érdekesebb kezd lenni...

– Mi az?

– Az álompasi. – Riley szándékosan kihívó mosollyal a lány háta mögé mutatott.

Sasha megfordult, és meglátta. A villámokat tartó férfit. Azt, aki a magáévá tette.

A férfi sötétbarna szemével Riley-ről űrá nézett. Pillantásuk egymásba fonódott, úgy jött el az asztalukig.

– Gyönyörű a kilátás, ugye, hölgyeim?

Sasha megborzongott a másik könnyed, ír akcentusának hallatán. Úgy érezte, csapdába esett, mintha rácsukódott volna egy fényes ezüstkallitka ajtaja.

Elfogta a vágy, amikor a férfi elmosolyodott.

– Honnan valósi vagy? Írországból? – kérdezte Riley.

– Sligo mellett egy kis faluból, nem hiszem, hogy ismeritek.

– Nem olyan biztos az.

– Cloonacool a neve.

– Ismerem. A Szent Patrik-hegység lábánál.

– Úgy bizony. Na, akkor – mondta, intett egyet, és amikor kinyitotta a kezét, a benne levő négylevelű lóherecsokrot átadta Riley-nak. – Emlék a távoli hazámból.

– Szép.

– Amerikaiak vagytok? – kérdezte, és Sashára nézett.
– Mindketten?

– Úgy tűnik – felelte Riley, majd lenézett az asztalon fekvő vázlatokra. Nem szólt semmit, amikor a férfi odanyúlt, és a kezébe vette a hét rajz egyikét.

Nincs is megdöbbenve, gondolta a lány. Inkább kíváncsinak tűnik.

– Micsoda lenyűgöző rajz! Te vagy a művész? – kérdezte Sashához fordulva. – Nagyon ügyes vagy, és nem csak a kezéd, a szemed is. Rám is azt mondják – tette hozzá mosolyogva. – Leülhetek?

Nem várva meg a beleegyezésüket, odahúzott egy széket a szomszédos asztaltól, és leült.

– Szerintem sok megbeszélhivalónk van. Bran vagyok. Bran Killian. Meghívlak titeket egy italra, és közben beszélgetünk a Holdról meg a csillagokról.

MÁSODIK FEJEZET

SASHA MEGPRÓBÁLTA ÖSSZESZEDNI MAGÁT, miközben a férfi elhelyezkedett az asztaluknál, és rendelt magának egy pohárral a helyi vörösborból.

Úgy lépett elő az álmaiból, mintha csak ő maga akarta volna, hogy életre keljen. Ismeri az arcát, a testét, a hangját, az illatát. Egészen közlelről.

De a férfi nem ismeri őt.

Nem tudja, hogy a szíve a torkában dobog, sem azt, hogy az asztal alatt ökölbe szorítja a kezét, hogy ne remegjen.

Sasha érezte, szüksége van egy kis időre, hogy összeszedje magát. Arra gondolt, fogja a vázlatokat, és elmegy, ám ekkor a férfi ránézett a sötét szemével.

– Szabad? – kérdezte, és még mielőtt felfogta volna, mi történik, Bran válaszra sem várva a kezébe vette a Riley-ről készült egyik vázlatot.

– Nagyon jól elkapta a lényeges vonásaidat.

– Úgy néz ki...

– Régóta ismeritek egymást?

– Úgy egy fél órája.

Bran nem szólt semmit, csak felhúzta az egyik szemöldökét, azt, amelyiken a villámszerű heg volt.

– Döbbenetes.

Sorra megnézte a rajzokat.

– Hát a többi három?

– Nem tudja, kik azok. De te nem nagyon vagy meglepve.

– A világ tele van rejtélyekkel, nem?

– Mit csinálsz Korfun? – tudakolta Riley.

Bran hátradőlt, pohárral a kezében.

– Nyaralok.

– Ugyan már, Bran! – legyintett szintén a poharát fogva Riley. – Ezek után mondod ezt?

– Úgy éreztem, itt kell lennem – szólt a férfi lazán, és a kezébe vette a Holdat a három fényes csillaggal ábrázoló vázlatot. – És nyilván így is van.

– Akkor te is tudod, mik ezek.

Bran ekkor Sashára nézett.

– Igen, tudom, mik ezek. Hogy *hol* vannak, az már más kérdés. Megvan nekem az egyik festményed.

– Hogy micsoda?

– Aminek a *Csend* címet adtad. Lágy reggeli fény, erdő, a zöldellő nyári fák közt egy keskeny ösvény kanyarog, némelyik fa törzse mohos, és megcsillan a fényben. Az út végén a fény felizzik, egyre fényesebb, mintha hívogatna. A néző kíváncsi lesz, mi lehet az ösvény végén.

Bran akkor a róla készült rajzot vette a kezébe. Terpeszben állt, a fejét hátravetette, kinyújtott ujjai végén élénkkék villámok cikáztak. – Ez az egész nagyon érdekes, ugye?

– Nem tudom, mit jelentenek ezek itt. Semmit sem értek az egészből.

– Mégis eljöttél ide. Amerikából?

– Igen, onnan.

– És te is amerikai vagy, Riley, ugye?

– Eredetileg igen, de sokat utazom. Te pedig Írországból vagy.

– Eredetileg igen, de ide New Yorkból jöttem. Ott van lakásom.

– És mit csinálsz? – kérdezte Sasha.

Ha a férfi észrevette is az éles hangnemet, nem mutatta.

– Bűvész vagyok – felelte, és átadott a lánynak egy mélyvörös gologtavirágot. – A kéz gyorsabb, mint a szem – mondta lazán –, különösen, hogy a szemet olyan könnyű félrevezetni.

– Szóval bűvész vagy.

– Igen, az. Színpadi bűvész, és ha olyanom van, akkor utcai bűvész.

Bűvész, gondolkodott el Sasha. A villám a munkáját szimbolizálhatja, de a többire ez nem magyarázat.

A virágot nézte a kezében, majd a férfit.

A nap már leáldozóban volt mögötte, tüzes vörös és forró arany ragyogás.

– Van még valami – mondta, és gondolatban hozzátette: te több vagy ennél.

– Mindig van, például ezek – mondta, és a csillagos vázlatot a többi tetejére rakta. – Azt hiszem, nekünk hármunknak van mit megbeszelnünk. Menjünk, együnk valamit, és majd akkor.

– Én éhes vagyok. Meghívsz minket, te ír?

– Természetesen, cserébe két szép nő társaságáért. Mit szólnátok egy kis sétához, amíg találunk egy megfelelő helyet?

– Én benne vagyok.

Amikor Sasha nem szólt semmit, Bran elvette tőle a virágot, és a lány füle mögé tűzte.

– Nem lehetsz te gyáva, Sasha Riggs, különben nem lennél itt.

A lány csak bólintott, visszarakta a vázlatokat a mappába, és felállt.

– Elmondom, amit én tudok, cserébe azért, amit ti tudtok.

– Ebben megegyeztünk.